

KIRJOITUKSLA

KIRJOITUKSIA

Kirjoituksia,
unohdettujen
runoilijoiden
pöytälaatikoista

© 2018 *Unohdetut Runoilijat*

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN:9789528006428

Mietteitä menomatkoille ja odotusten
täyttämille moottoriteille, jotta paluumatkoilla
ei tarvitse kulkea omantunnon pimentämällä
kujilla.

**Jokainen uskoo tulevaisuuteen,
mutta harva luottaa
menneisyyteen.**

MIETTEITÄ LOPPUUN JA ALKUUN,
NOILLE TUNTEMATTOMILLE KUJILLE
JA TUTUILE POLUILLE.

**Elämä on kuin liekki, se on joko
iso tai pieni,
mutta sammuessaan siitä jää
vain savukiehkura.**

Yksinäisille lapsille ja hylätyille vanhemmille.

Voiko aikaa ostaa?

Voiko aikaa hidastaa?

Voiko aikaa nopeuttaa?

Ei, mutta sitä voi muuttaa.

KOLAHDUSTEN KONGEILLE JA
UNOHDUSTEN SARGOFAGEILLE.

Voiko toiselle onnen ostaa?

Voiko toiselle onnen antaa?

Voiko toiselle onnen tehdä?

**Voi, jos se on pyyteetöntä
ja oman onnensa jokainen
määrittelee itse.**

Miehet vailla menneisyyttä.

Reissumiehissä, noissa levottomissa hitsareissa ja rakennusmiehissä, on jotain samaa kuin baariemme miehissä, en siis tarkoita noita kantapeikkoja siellä kulmapöydässä, vaan niitä, jotka jonkin pakon ajamana, seilaavat huuruksilla kaduilla kapakasta toiseen, vielä aamuyön tunteinakin. Samalla tavalla niin kuin baareissa niin repputyömaillakin vain käydään. Eli tullaan, ollaan hetki ja lähdetään. Baareista lähdön määrittelee portsari tai valomerkki tai voihan niistä lähteä joskus ihan vaan vaihtelun vuoksi, tullakseen kohta takaisin tai mennäkseen seuraavaan publiin. Samalla lailla repputyömailla, reissumiehet seilaavat kohteesta toiseen ja lähtevät, joko pomon pyynnöstä, hommien loppumisen takia tai muuten vaan, tullakseen ehkä joskus samaan paikkaan takaisin.

Kun käyt jossain ja tulet takaisin, niin on porukasta lähtenyt joku tai joitain ja joku tai jotkut ovat tulleet tilalle. Näin käy sekä pubeissa, että repputyömailla.

Näissä ryhmissä on muutakin samaa, kukaan ei tule mistään eikä kukaan ole menossa minnekään. On vain hetkiä porukassa, ikään kuin valokuvia ja he ovat lojaaleja sille

ryhmälle, tiettyynajaan saakka, missä kulloinkin vaikuttavat.

Ja heiltä puuttuu tiettyjä elementtejä tunne-elämästä, mitkä heillä olisi, jos heillä olisi vakituinen elinympäristö.

Kun on jäsenenä reissumiesryhmässä tai notkuu noilla kyyneleillä kyllästetyillä ja mallastuotteilla lakatuilla tasoilla, niin tuttavuudet ovat ohimeneviä, mutta kuitenkin heihin luodaan luottamussuhde, ikään kuin väliaikainen perhe. Ja perheen kesken jaetaan ilot, surut ja menetykset, näissä puheena olevissa perheissä vain hiukan raaemmin kuin niissä lintukodoissa, missä on vakinaisuutta. Ne asiat tai elementit, jotka puuttuvat noista ryhmistä ovat sääli, häpeä, kauna, kateus ja katkeruus siis sitä väliaikaista perhettä kohtaan.

Kateus vaatii, että on jotain mitä kadehtia, mutta miksi kadehtia toveria, joka omistaa vain osoitteen, niin kuin sinäkin. Ja eihän ole mitään syytä sääliä kaveria, jonka taustaa et tiedä ja jonka tekoja ei ole tullut kysyttyä. Samasta syystä ei ole kaunaa, eikä katkeruutta, koska yhteinen historia on vain tuntien tai viikkojen mittainen.

Näissä työporukoissa ja pubien viisasten kerhoissa, on myös suuria ja pieniä riitoja, loukkauksia ja petoksia. Ja näistä teoista

johtuvat tuomiot ovat välittömiä ja
valitusoikeus evätään. Tuomioista tai teoista ei
jää sääliä, häpeää, kaunaa, eikä katkeruutta,
koska ei ole menneisyyttä tai tulevaisuutta,
joka loisi näille tunteille pohjan tai vertailu
kohdan ja sen takia huomenna kaikki on
unohdettu.

Ajan virta

Jokaisen eteen tulee asioita, jotka pitää käsitellä tai unohtaa. Kun läheinen kuolee tai tulee jotain muuta, suurta surua tai draamaa, niin ne asiat pitäisi pystyä käsittelemään. Ellei niitä käsittele, niin ne vaivaavat ja aiheuttavat ongelmia omaan elämään. Kun asiat hoitaa heti pois päiväjärjestyksestä, niin ne eivät enää huoleta ja voi elellä rauhassa läheisten kanssa ja ne rajuimmat jutut joita ei pysty käsittelemään, pitää vain hyväksyä.

Elämää voisi kuvata virtana, joka on kuin joki. Se alkaa pienenä purona jostain ja muuttuu matkan varrella vuolaaksi virraksi, päättyäkseen suistoon tai muuhun jo hieman hitaammin virtaavaan paikkaan. Siinä on pinta, jossa kuplii ja pärskyy sekä pohja, jossa voi olla ikäänkuin piilossa pinnan tapahtumilta. Ihminen itse ui siellä mukana, välillä pinnassa henkeään haukkoen ja välillä pohjassa hiljaa lipuen.

Suruja ja dramaattisia tapahtumia voitaisiin pitää kivinä, jotka tippuvat virtaan ja aiheuttavat sinne vastavirtoja. Kun surun tai draaman käsittelee niin tuosta tippuneesta kivistä tulee soraa, joka jää kasaksi virran pohjalle ja aiheuttaa pöyrteen. Jokaisen sorakasan kohdalle, tulee merkki muistoksi ja

**Mistä tarinat tulevat? Joku niitä keksii,
joillekin niitä asioita tapahtuu ja jotkut
niitä juttuja kertoo eteenpäin. Jossain
jotkut ovat niitä tarinoita kirjoittaneet
muistiin ja jättäneet pöytälaatikkoon.
Tässä kirjassa on joitain niistä
kymmenistä jutuista, joita on kerrottu
kapakoissa ja kappeleissa.**

